

Sygn. akt IV P 174/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Werocy

Ławnicy: U. P., L. B.

Protokolant: Monika Kałużna

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 października 2016 r. we W.

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko (...) Urzędowi Wojewódzkiemu we W.

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy

I. powództwo oddała;

II. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej.

UZASADNIENIE

Powód M. K., pozwem z dnia 7 marca 2016r. (data stempla pocztowego), sprecyzowanym w piśmie procesowym z dnia 21 marca 2016r., domagał się przywrócenia do pracy u strony pozwanej w (...) Urzędzie Wojewódzkim we W. na poprzednich warunkach, w związku z wygaśnięciem stosunku pracy, oraz zasądzenia wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy w przypadku podjęcia pracy, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia podjęcia pracy do dnia zapłaty, wskazując, że na dzień 29 lutego 2016r. żądana kwota wynagrodzenia wynosi 2.267,68zł, a nadto zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Nadto powód wniósł o zwrócenie się, w trybie art. 193 Konstytucji RP, do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym co do zgodności art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 30.12.2015r. o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych ustaw (Dz. U. z 2016r., poz. 34; zwanej dalej jako „ustawa nowelizująca”) z Konstytucją RP w szczególności zaś z jej art. 2, art. 24 zd. I, art. 32 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 60 oraz art. 153 ust. 1 a to z uwagi na istotne wątpliwości co do zgodności powołanego przepisu ustawy nowelizującej z ustawą zasadniczą.

W uzasadnieniu żądania podał, że był zatrudniony u strony pozwanej na podstawie umowy o pracę z dnia 07.07.2011r. na stanowisku dyrektora Wydziału (...)

i (...), tj. na stanowisku zaliczonym do grupy wyższych stanowisk w służbie cywilnej, za wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 7.828,90zł. Wskazał, że w dniu 05.03.2015r. – w związku ze zmianą struktury strony pozwanej – zmianie uległo jego stanowisko, które otrzymało nazwę dyrektor Wydziału (...), (...) i (...). Podniósł dalej, że w dniu 23.01.2016r. weszła w życie ustawa z dnia 30.12.2015r. o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych ustaw (Dz. U. z 2016r., poz. 34), która w art. 6 ust. 1 stanowiła, iż stosunki pracy z osobami zajmującymi w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy wyższe stanowiska w służbie cywilnej oraz kierownicze stanowiska w służbie zagranicznej, będące wyższymi stanowiskami w służbie cywilnej, wygasają po upływie 30 dni od dnia wejścia

w życie niniejszej ustawy, jeżeli przed upływem tego terminu nie zostaną im zaproponowane nowe warunki pracy lub płacy na dalszy okres albo w razie nieprzyjęcia nowych warunków pracy lub płacy. Podał, że w dniu 23.02.2016r. otrzymał za pośrednictwem poczty pismo nowego dyrektora generalnego strony pozwanej M. Z. z dnia 05.02.2016r. i z dnia 08.02.2016r., w których złożono mu propozycję objęcia stanowiska starszego inspektora wojewódzkiego ds. nadzoru i kontroli w zakresie geodezji i kartografii w Oddziale Nadzoru Geodezyjnego i Kontroli w Wojewódzkiej Inspekcji Geodezyjnej i Kartograficznej. Wskazał, że ponieważ powyższa propozycja dotarła do niego po dniu wygaśnięcia stosunku pracy nie miał możliwości przyjęcia lub odrzucenia propozycji gdyż nie można skutecznie modyfikować stosunku pracy, który już nie istnieje. Niezależnie od powyższego powód podniósł, że samo złożenie mu takiej propozycji pozostaje niedopuszczalne wobec niekonstytucyjności przepisów ustawy nowelizującej ustawę o służbie cywilnej oraz z uwagi na treść art. 39 k.p. w zw. z art. 42 § 1 k.p., podkreślając, że urodził się w dniu (...) a więc ukończył 66 lat i 3 miesiące i brakuje mu mniej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego wynoszącego 66 lat i 3 miesiące. Wskazując na powyższe powód argumentował, iż w jego ocenie do wygaśnięcia stosunku pracy nie doszło albowiem przepis przewidujący taki skutek (art. 6 ust. 1 ustawy nowelizującej) jest niezgodny z Konstytucją, co w konsekwencji uzasadnia żądanie pozwu. Powód podkreślił, że art. 6 ust. 1 ustawy nowelizującej jest niezgodny z art. 153 Konstytucji, bowiem efektem jego regulacji jest usunięcie ze służby cywilnej urzędników, którzy spełniali wszystkie kryteria wynikające z art. 153 ust.1 Konstytucji RP i zawodowo, rzetelnie, bezstronnie i politycznie neutralnie wykonywali zadania państwa, zaś do wygaśnięcia stosunku pracy doszło nie z powodów merytorycznych ale na podstawie zupełnie arbitralnej i nieuzasadnionej decyzji ich nowych zwierzchników. Wskazał dalej, że przepis art. 6 ust. 1 ustawy nowelizującej jest także, w jego przekonaniu, niezgodny z art. 60 Konstytucji RP, gdyż pozbawił go dostępu do służby cywilnej, z którego to prawa do dnia 22.02.2016r. czynnie korzystał. Powód podkreślił w tym zakresie, że pozbawienie to dokonało się w sposób, który nie został uregulowany w ustawie jak również, że nie zostały mu przedstawione żadne powody decyzji co do niezłożenia mu propozycji dalszego zatrudnienia na dotychczasowym stanowisku, które to stanowisko powierzone zostało innej osobie. Powód argumentował dalej, że przepis art. 6 ust. 1 ustawy nowelizującej jest również niezgodny z wynikającą z zasady demokratycznego państwa prawa (art. 2 Konstytucji) zasadą zaufania obywatela do państwa i stanowionego w nim prawa, która wyraża się m.in. w takim stanowieniu i stosowaniu prawa by nie stawało się ono swoistą pułapką dla obywatela, który ma prawo układać swoje sprawy w zaufaniu, iż nie naraża się na prawne skutki, których nie mógł przewidzieć w momencie podejmowania decyzji. Nadto powód zarzucił, że przepis art. 6 ust. 1 ustawy nowelizującej jest również niezgodny z wynikającą z zasady demokratycznego państwa prawa (art. 2 Konstytucji) zasadą proporcjonalności – która nakazuje miarkowanie ingerencji organów władzy publicznej w sferę konstytucyjnych praw i wolności człowieka oraz z zasadą ochrony praw słusznie nabytych – która zakłada ochronę usprawiedliwionych i racjonalnych oczekiwań jednostki pozwalając jednostce na podejmowanie przez nią decyzji w zaufaniu do prawa a więc w oczekiwaniu, że po podjęciu decyzji nie dojdzie do powstania takich skutków prawnych, których jednostka nie mogła przewidzieć w dacie podejmowania decyzji. Powód zarzucił dalej, że przepis art. 6 ust. 1 ustawy nowelizującej jest również niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji albowiem ogranicza prawo do Sądu. Wskazał, że powyższe okoliczności wskazują, że powództwo jest konieczne i uzasadnione a przy tym znajduje oparcie w treści art. 56 k.p. w zw. z art. 67 k.p. i art. 57 § 1 i 2 k.p.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa jako bezzasadnego oraz wniesionego z przekroczeniem terminu do wniesienia odwołania oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu stanowiska strona pozwana podkreśliła w pierwszej kolejności, iż pozew złożony został przez powoda z uchybieniem terminu 14 dni, określonego przepisami kodeksu pracy, bowiem wygaśnięcie stosunku pracy powoda nastąpiło w dniu 22 lutego 2016r. w związku z czym złożenie pozwu winno nastąpić w nieprzekraczalnym terminie do dnia 7 marca 2016r. podczas, gdy pozew w sprawie został złożony przez powoda w dniu 9 marca 2016r. Wskazując na powyższe strona pozwana argumentowała, iż powództwo, jako złożone z uchybieniem terminu, winno podlegać oddaleniu bez skutków w postaci merytorycznego rozpoznania sprawy. Niezależnie od powyższego strona pozwana podniosła, iż powództwo winno zostać oddalone w związku z jego bezpodstawnością

z powodu braku materialno-prawnych podstaw uzasadnienia żądania. W tym zakresie strona pozwana podała, iż wywodzenie roszczenia poprzez zarzucanie przez powoda bezprawności wygaśnięcia łączącego go ze stroną pozwaną stosunku pracy z uwagi na podnoszoną w pozwie, przypuszczalną jedynie, niekonstytucyjność stanowiącego podstawę wygaśnięcia, przepisu art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 30 grudnia 2015r. o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych ustaw, w oczywisty sposób nie zasługuje na uwzględnienie bowiem powołana ustawa stanowi powszechnie obowiązujący akt prawny zaś jej przepisy są całkowicie jednoznaczne. Wskazała, że powtarzana w pozwie hipoteza, iż do wygaśnięcia stosunku pracy w dniu 22 lutego 2016r. nie doszło albowiem przepis powodujący taki skutek (art. 6 ust. 1 ustawy nowelizującej) pozostaje w kilku aspektach niezgodny z Konstytucją jest w ramach i na etapie obecnego sporu pozbawiony najmniejszych nawet, prawnie wiążących argumentów oraz uzasadnienia merytorycznego mającego oparcie w obowiązującym porządku prawnym co wynika co najmniej z zasady konstytucyjności aktów prawnych. Podała, iż domniemanie zgodności ustawy z Konstytucją może być obalone jedynie wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego a związanie sędziego ustawą obowiązuje dopóty, dopóki ustawie tej przysługuje moc obowiązująca i dalej, że subiektywne zastrzeżenia powoda do powszechnie obowiązującego aktu prawnego oraz jego wątpliwości co do konstytucyjności podstawy prawnej stanowiącej przyczynę oraz jej konsekwencję w postaci wygaśnięcia jego stosunku pracy nie są wystarczającą przesłanką do uznania skutków prawnych wynikających z funkcjonowania w obrocie w/w aktu za pozbawionych legalności. Wskazała, iż podstawę prawną wygaśnięcia stosunku pracy powoda stanowił art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 30 grudnia 2015r. o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych ustaw, zgodnie z którym stosunki pracy z osobami zajmującymi w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy wyższe stanowiska w służbie cywilnej oraz kierownicze stanowiska w służbie zagranicznej, będące wyższymi stanowiskami w służbie cywilnej, wygasają po upływie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, jeżeli przed upływem tego terminu nie zostaną im zaproponowane nowe warunki pracy lub płacy na dalszy okres albo w razie nieprzyjęcia nowych warunków pracy lub płacy. Podała, iż w dniu wejścia w życie powołanej ustawy, co pozostaje poza sporem, powód zajmował wyższe stanowisko w służbie cywilnej. Podkreśliła, iż z uwagi na fakt, że powód znajduje się w tzw. „okresie przedemerytalnym”, nie chcąc dopuścić do wygaśnięcia stosunku pracy powoda, w związku z nieobecnością powoda w pracy z uwagi na zwolnienie lekarskie od 8 stycznia 2016r. do 24 lutego 2016r., w dniu 9 lutego 2016r. wysłała do powoda pismo zawierające propozycję nowych warunków pracy i płacy na dalszy okres zatrudnienia powoda, przy czym – jak podała – w sytuacji powoda nie znajdowały zastosowania jakiegokolwiek mechanizmy ochronne analogiczne do zawartych w art. 39 i art. 42 ust. 1 k.p. Podniosła dalej, iż mimo dochowania należytej staranności, aby pismo doręczone zostało powodowi w czasie umożliwiającym zapoznanie z jego treścią i zajęcie stanowiska w sprawie, powód przesyłkę zawierającą propozycję nowych warunków zatrudnienia odebrał dopiero w dniu 23 lutego 2016r. Argumentowała dalej, iż powód w dniu 25 lutego 2016r. poinformował, że odmawia przyjęcia zaproponowanych warunków zaś wobec faktu, iż ustawa z dnia 30 grudnia 2015r. o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych ustaw nie była i nie jest aktem niekonstytucyjnym i stanowi powszechnie obowiązujący i wiążący akt prawny doszło do skutecznego wygaśnięcia stosunku pracy powoda.

Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny:

Powód M. K. był zatrudniony u strony pozwanej w (...) Urzędzie Wojewódzkim we W. na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 7 lipca 2011r. na czas nieokreślony, począwszy od dnia 1 września 2011r., na stanowisku dyrektora Wydziału (...) i (...), tj. na stanowisku zaliczonym do grupy wyższych stanowisk w służbie cywilnej, w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 7.828,90zł miesięcznie.

Z dniem 5 marca 2015r., na skutek zmian organizacyjnych w strukturze organizacyjnej strony pozwanej doszło do zmiany nazwy wydziału, którym kierował powód na Wydział (...), (...) i (...) zaś powód zatrudniony został na stanowisku dyrektora Wydziału (...), (...) i (...).

Dowód: - umowa o pracę z dnia 7 lipca 2011r., k. 11 oraz w aktach osobowych powoda

- pismo dyrektora generalnego z dnia 4 marca 2015r., k. 13 oraz w aktach osobowych powoda

- przesłuchanie powoda, k. 72-73

- przesłuchanie za pozwaną A. A., k. 79-82

Począwszy od dnia 8 stycznia 2016r. powód był nieobecny w pracy z uwagi na orzeczoną przez lekarza niezdolność do pracy.

W okresie niezdolności do pracy powód mieszkał u swojej córki o czym nie poinformował pracodawcy.

Dowód: - świadectwo pracy z dnia 22 lutego 2016r., k. 18 oraz w aktach osobowych powoda

- przesłuchanie powoda, k. 72-73

Pismem z dnia 5 lutego 2016r. dyrektor generalny strony pozwanej działając na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 30 grudnia 2015r. o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016r., poz. 34), z dniem 23 lutego 2016r., zaproponował powodowi nowe warunki zatrudnienia na stanowisku starszego inspektora wojewódzkiego ds. nadzoru i kontroli w zakresie geodezji i kartografii w Oddziale Nadzoru Geodezyjnego i Kontroli w Wojewódzkiej Inspekcji Geodezyjnej i Kartograficznej oraz wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 3.395,40zł miesięcznie.

W treści pisma powód pouczony został, że oświadczenie w sprawie przyjęcia albo nieprzyjęcia proponowanych warunków zatrudnienia należy złożyć w sekretariacie dyrektora generalnego w terminie do dnia 19 lutego 2016r. jak również, że niezłożenie oświadczenia we wskazanym terminie zostanie uznane za wyrażenie zgody na w/w warunki zatrudnienia zaś

w razie odmowy przyjęcia zaproponowanych warunków umowy o pracę w terminie do dnia 19 lutego 2016r. stosunek pracy wygaśnie z dniem 22 lutego 2016r.

Jednocześnie powód poinformowany został, że w przypadku wygaśnięcia stosunku pracy na podstawie art. 7 powołanej ustawy w zw. z art. 8 ustawy z dnia 13 marca 2003r.

o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (t.j. Dz. U z 2015r., poz. 192) będzie mu przysługiwała odprawa pieniężna w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia.

Pismo z dnia 5 lutego 2016r., w związku z nieobecnością powoda w pracy, zostało wysłane do powoda, przesyłką pocztową, w dniu 9 lutego 2016r. i po awizowaniu w dniu 10 lutego 2016r. a następnie – powtórnie – w dniu 17 lutego 2016r. odebrane przez powoda w dniu 23 lutego 2016r.

Złożona powodowi propozycja była zgodna z wykształceniem powoda i jego doświadczeniem zawodowym.

Dowód: - pismo dyrektora generalnego z dnia 5 lutego 2016r., k. 15 oraz w aktach osobowych powoda

- pismo powoda z dnia 25 lutego 2016r., k. 17 oraz w aktach osobowych powoda

- pismo dyrektora generalnego z dnia 8 lutego 2016r., k. 14 oraz w aktach osobowych powoda

- potwierdzenie odbioru, w aktach osobowych powoda

- świadectwo pracy z dnia 22 lutego 2016r., k. 18 oraz w aktach osobowych powoda

- przesłuchanie powoda, k. 72-73

- przesłuchanie za pozwaną A. A., k. 79-82

Pismem z dnia 25 lutego 2016r. powód poinformował dyrektora generalnego strony pozwanej, że nie może złożyć oświadczenia co do proponowanych mu nowych warunków zatrudnienia z uwagi na to, że uważa, iż ustawa z dnia 30 grudnia 2015r. o zmianie ustawy

o służbie cywilnej oraz niektórych innych ustaw jest niezgodna z ustawą zasadniczą w związku z czym nie może stanowić podstawy ani do proponowania mu nowych warunków zatrudnienia, ani do wygaszenia jego stosunku pracy jak również z uwagi na to, że propozycja pozostaje bezprzedmiotowa bowiem została mu doręczona w dniu 23 lutego 2016r. a zatem po wygaśnięciu jego stosunku pracy.

Dowód: - pismo powoda z dnia 25 lutego 2016r., w aktach osobowych powoda

- przesłuchanie powoda, k. 72-73

- przesłuchanie za pozwaną A. A., k. 79-82

Umowa o pracę łącząca powoda ze stroną pozwaną wygasła z dniem 22 lutego 2016r. na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 30 grudnia 2015r. o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016r., poz. 34)

Dowód: - świadectwo pracy z dnia 22 lutego 2016r., k. 18 oraz w aktach osobowych powoda

Średnie jednomiesięczne wynagrodzenie za pracę powoda, z ostatnich trzech miesięcy zatrudnienia, liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, wynosi 9.394,69zł brutto.

Dowód: - zaświadczenie o zarobkach z dnia 24 maja 2016r., k. 41

Powód urodził się w dniu (...)

Na dzień wygaśnięcia stosunku pracy powoda, powodowi brakowało mniej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego, przy czym powód posiadał staż pracy umożliwiający mu uzyskanie prawa do emerytury z osiągnięciem w/w wieku.

Dowód: - świadectwo pracy z dnia 22 lutego 2016r., k. 18 oraz w aktach osobowych powoda

- świadectwa pracy, w aktach osobowych powoda

- przesłuchanie powoda, k. 72-73

- przesłuchanie za pozwaną A. A., k. 79-82

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W toku niniejszego postępowania powód domagał się przywrócenia do pracy u strony pozwanej na poprzednich warunkach, w związku z wygaśnięciem stosunku pracy, oraz zasądzenia wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa zarzucając, że do wygaśnięcia stosunku pracy powoda doszło zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami a przy tym zarzuciła, że powód wnosząc odwołanie uchybił terminowi określonemu przepisem art. 264 k.p. do wniesienia odwołania.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, w tym zwłaszcza na dokumentacji zawartej w aktach osobowych powoda, zaświadczeniu o wysokości wynagrodzenia powoda, wydruku doręczenia przesyłki powodowi - jako że żadna ze stron skutecznie nie podważyła ich prawdziwości

i wiarygodności a także na przesłuchaniu powoda i za stronę pozwaną A. A., których to zeznaniom Sąd w całości dał wiarę jako spójnym, logicznym i wzajemnie ze sobą korespondującym a przy tym znajdującym także potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

W niniejszej sprawie stan faktyczny sprawy był zresztą bezsporny pomiędzy stronami postępowania w tym zwłaszcza co do faktu zatrudnienia powoda u strony pozwanej na stanowisku zaliczanym do grupy wyższych stanowisk w służbie cywilnej oraz co do faktu złożenia powodowi, w piśmie z dnia 5 lutego 2016r., przez dyrektora generalnego strony pozwanej - na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 30 grudnia 2015r. o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016r., poz. 34), z dniem 23 lutego 2016r., - propozycji nowych warunków zatrudnienia na stanowisku starszego inspektora wojewódzkiego ds. nadzoru i kontroli w zakresie geodezji i kartografii w Oddziale Nadzoru Geodezyjnego i Kontroli w Wojewódzkiej Inspekcji Geodezyjnej i Kartograficznej za wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 3.395,40zł miesięcznie.

Nie stanowiło również sporu w niniejszej sprawie, że przedmiotowe oświadczenie strony pozwanej zawarte w piśmie z dnia 5 lutego 2016r. powód odebrał dopiero w dniu 23 lutego 2016r., przy czym – jak wynika z przeprowadzonych ustaleń faktycznych – nastąpiło to po uprzednim dwukrotnym awizowaniu przesyłki w dniach 10 lutego 2016r. i 17 lutego 2016r. oraz, że na dzień wygaśnięcia stosunku pracy powodowi brakowało mniej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego zaś powód posiadał staż pracy umożliwiający mu uzyskanie prawa do emerytury z osiągnięciem w/w wieku.

Spór w sprawie dotyczył tego czy powód zachował termin do wniesienia odwołania oraz czy doszło do wygaśnięcia stosunku pracy powoda na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 30 grudnia 2015r. o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016r., poz. 34; zwanej dalej jako „ustawa nowelizująca”) – jak wskazywała strona pozwana czy też nie jak zarzucał powód powołując się w tym zakresie na niezgodność powołanego przepisu z Konstytucją.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do kwestii zachowania przez powoda terminu do wystąpienia z żądaniem przywrócenia do pracy.

Zgodnie z przepisem art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008r. o służbie cywilnej (t. jedn. Dz. U. z 2016r., poz. 1345) w sprawach dotyczących stosunku pracy w służbie cywilnej, nieuregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy Kodeksu pracy i inne przepisy prawa pracy, przy czym spory o roszczenia dotyczące stosunku pracy w służbie cywilnej rozpatrywane są przez sądy pracy. Jak wynika dalej z treści art. 264 § 2 k.p. żądanie przywrócenia do pracy lub odszkodowania wnosi się do sądu pracy w ciągu 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia lub od dnia wygaśnięcia umowy o pracę.

W niniejszej sprawie do wygaśnięcia stosunku pracy powoda na podstawie art. 6 ust. 1 „ustawy nowelizującej” doszło z dniem 22 lutego 2016r.

Jak wynika bowiem z treści art. 6 ust. 1 „ustawy nowelizującej”, która weszła w życie z dniem 23 stycznia 2016r., stosunki pracy z osobami zajmującymi w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy wyższe stanowiska w służbie cywilnej oraz kierownicze stanowiska w służbie zagranicznej, będące wyższymi stanowiskami w służbie cywilnej, wygasają po upływie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, jeżeli przed upływem tego terminu nie zostaną im zaproponowane nowe warunki pracy lub płacy na dalszy okres albo w razie nieprzyjęcia nowych warunków pracy lub płacy.

Tym samym od dnia 22 lutego 2016r. zaczął biec, zakreślony przepisem art. 264 § 2 k.p., 14 – sto dniowy termin do wniesienia odwołania, który – liczony zgodnie

z przepisem art. 111 k.c. – upłynął z dniem 7 marca 2016r.

Powód pozew złożył w dniu 7 marca 2016r. nadając w w/w dniu, zgodnie z przepisem art. 165 § 2 k.p.c., pismo przesyłką pocztową a zatem z zachowaniem ustawowego terminu do wniesienia odwołania.

Dokonując oceny zasadności żądania pozwu podkreślenia w pierwszej kolejności wymaga, iż jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe w dniu wejścia w życie „ustawy nowelizującej” powód był zatrudniony u strony pozwanej na stanowisku dyrektora Wydziału (...), (...) i (...), tj. na stanowisku zaliczonym do grupy wyższych stanowisk w służbie cywilnej.

Tym samym do łączącego go ze stroną pozwaną stosunku pracy pełne zastosowanie znajdował przepis art. 6 ust. 1 „ustawy nowelizującej”, zgodnie z którym, stosunki pracy z osobami zajmującymi w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy wyższe stanowiska w służbie cywilnej oraz kierownicze stanowiska w służbie zagranicznej, będące wyższymi stanowiskami w służbie cywilnej, wygasają po upływie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, jeżeli przed upływem tego terminu nie zostaną im zaproponowane nowe warunki pracy lub płacy na dalszy okres albo w razie nieprzyjęcia nowych warunków pracy lub płacy.

Z przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych wynika przy tym, że w piśmie z dnia 5 lutego 2016r. dyrektor generalny strony pozwanej działając na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 30 grudnia 2015r. o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych innych ustaw, z dniem 23 lutego 2016r., zaproponował powodowi nowe warunki zatrudnienia na stanowisku starszego inspektora wojewódzkiego ds. nadzoru i kontroli w zakresie geodezji i kartografii w Oddziale Nadzoru Geodezyjnego i Kontroli w Wojewódzkiej Inspekcji Geodezyjnej i Kartograficznej oraz wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 3.395,40zł miesięcznie, które to stanowisko było zgodne z wykształceniem powoda i jego doświadczeniem zawodowym.

Powyższe pismo, w związku z nieobecnością powoda w pracy, zostało wysłane do powoda, przesyłką pocztową, już w dniu 9 lutego 2016r. jednak odebrane zostało przez powoda dopiero w dniu 23 lutego 2016r. a zatem kolejnego dnia po dniu, w którym stosunek pracy powoda wygasł. Odebranie pisma dopiero w dniu 23 lutego 2016r. uzależnione było jednak, w ocenie Sądu, wyłącznie od świadomego działania powoda w tym zakresie, który mimo próby doręczenia pisma i dwukrotnego awizowania nie podjął czynności zmierzających do zapoznania się z treścią pisma mając jednak ku temu pełną możliwość. Tym samym skutek w postaci wygaśnięcia stosunku pracy powoda uzależniony był nie tylko od samego faktu wejścia w życie przepisu art. 6 ust. 1 „ustawy nowelizującej” ale i od działania powoda, który mając ku temu możliwość, nie odebrał pisma strony pozwanej zawierającego propozycję jego dalszego zatrudnienia.

Wprawdzie na dzień wygaśnięcia stosunku pracy powoda, powodowi brakowało mniej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego, zaś powód posiadał staż pracy umożliwiający mu uzyskanie prawa do emerytury z osiągnięciem w/w wieku jednak w sytuacji powoda nie znajdowały zastosowania jakiekolwiek mechanizmy ochronne analogiczne do zawartych w przepisach art. 39 czy też art. 42 ust. 1 k.p.

W konsekwencji powyższego doszło, w ocenie Sądu, do skutecznego wygaśnięcia stosunku pracy powoda na podstawie art. 6 ust. 1 „ustawy nowelizującej”.

Sąd uwzględnił w tym zakresie okoliczność, iż powołany przepis w chwili wygaśnięcia stosunku pracy powoda podobnie jak i w chwili orzekania w niniejszej sprawie stanowił przepis powszechnie obowiązującego aktu prawnego (art. 87 ust. 1 Konstytucji), co do którego nie stwierdzono niezgodności z Konstytucją. Sąd zważył w tym zakresie, iż ocena niezgodności przepisów ustawy z Konstytucją należy wyłącznie do Trybunału Konstytucyjnego (art. 188 Konstytucji) zaś domniemanie zgodności ustawy z Konstytucją może być obalone jedynie wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego w konsekwencji czego związanie sędziego ustawą obowiązuje dopóty, dopóki ustawie tej przysługuje

moc obowiązująca. Co istotniejsze żaden akt rangi ustawowej nie przyznaje sądom uprawnienia do odmowy zastosowania przepisów obowiązującej ustawy. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 1994r., I PRN 53/94, OSNAPiUS 1994, z. 11, poz. 179, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 lutego 2011r., II OSK 269/10, LEX nr 1071236, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2010r., II CSK 370/09, LEX nr 738475)

W treści wyroku z dnia 27 stycznia 2010r. (II CSK 370/09, LEX nr 738475) Sąd Najwyższy podał, iż „Sądy nie mogą same decydować o niekonstytucyjności ustaw, gdyż wyłączną kompetencję w tym zakresie, zgodnie z art. 188 Konstytucji, ma Trybunał Konstytucyjny.”

Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 listopada 2015r. w sprawie II CSK 517/14 (LEX nr 1940564), w którym podał, że „Sądy i inne organy stosowania prawa nie mają kompetencji do orzekania o niekonstytucyjności przepisu ustawy i odmowy jego stosowania. Domniemanie zgodności ustawy z Konstytucją może być obalone jedynie wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, a związanie sędziego ustawą, o którym mowa w art. 178 ust. 1 Konstytucji, obowiązuje dopóty, dopóki ustawie tej przysługuje moc obowiązująca. Jeżeli sąd jest przekonany o niezgodności przepisu z Konstytucją lub ma w tym względzie wątpliwości, powinien - na podstawie art. 193 Konstytucji - zwrócić się do Trybunału Konstytucyjnego z odpowiednim pytaniem prawnym.”

Należy przy tym podkreślić, że przedstawienie Trybunałowi Konstytucyjnemu pytania prawnego jest uzasadnione tylko wówczas, gdy to Sąd nie zaś strona powożmie uzasadnione i realne wątpliwości dotyczące konkretnego przepisu prawa stanowiącego podstawę prawną wyroku. (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 maja 2009r., (...) 88/08, LEX nr 549455, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2010r., (...) 8/10 OSNwSK 2010/1/621).

W ocenie Sądu zwrócenie się do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym nie jest przy tym konieczne w sytuacji, gdy kwestia zgodności z Konstytucją danego przepisu jest już przedmiotem wniosku o zbadanie zgodności tego przepisu z Konstytucją złożonego przez uprawniony do tego podmiot.

W niniejszej sprawie Sąd uznał, iż brak jest podstaw uzasadniających zwrócenie się, w trybie art. 193 Konstytucji RP, do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym co do zgodności art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 30 grudnia 2015r. o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych ustaw z Konstytucją RP w szczególności zaś z jej art. 2, art. 24 zd. I, art. 32 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 60 oraz art. 153 ust. 1.

W rozpoznawanej sprawie Sąd nie powziął bowiem realnych wątpliwości co do niezgodności art. 6 ust. 1 „ustawy nowelizującej” z Konstytucją RP.

Sąd uwzględnił w tym zakresie okoliczność, iż dopuszczalność rozwiązania stosunku pracy poprzez wygaśnięcie umowy o pracę dopuszcza w szczególności art. 63 k.p., którego zgodność z Konstytucją nigdy nie została zakwestionowana orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego, a zgodnie z którym umowa o pracę wygasa w przypadkach określonych w kodeksie oraz w przepisach szczególnych. Powołany przepis wprost przy tym dopuszcza możliwość ustawowego unormowania sytuacji, w których stosunki pracy danej grupy pracowników, w danych okolicznościach, wygasają. Takim zaś przepisem, w niniejszej sprawie jest niewątpliwie art. 6 ust. 1 „ustawy nowelizującej”.

Nadto także Trybunał Konstytucyjny w dotychczasowym orzecznictwie wielokrotnie wypowiedział się na temat możliwości racjonalizacji zatrudnienia wskazując jednocześnie, że realizowana przez państwo ochrona pracy nie ma charakteru absolutnego. W szczególności w treści uzasadnienia wyroku z dnia 14 czerwca 2011r. (sygn. akt Kp 1/11) Trybunał Konstytucyjny podał, iż „Nie ulega wątpliwości, że realizowana przez państwo ochrona pracy nie ma charakteru absolutnego. Może zatem – w określonych sytuacjach – być uzasadnione posługiwanie się rozwiązaniami modyfikującymi dotychczasowy status pracowników oraz ograniczającymi przysługujące im prawa. Ustawodawca ma stosunkowo szeroki zakres swobody

regulacyjnej oraz doboru pożądaných przez siebie środków.” Jednocześnie Trybunał Konstytucyjny zaznaczył, że „(...) szczególny charakter służby cywilnej, o której mowa w art. 153 Konstytucji, nie może oznaczać niezmienności zasad jej funkcjonowania, w tym także zasad ochrony trwałości stosunku pracy. Podstawowym celem stabilności zatrudnienia w służbie cywilnej ma być bowiem zagwarantowanie obywatelom prawa do dobrej administracji. Z tego względu ochrona interesu indywidualnego urzędników jest jedynie pochodną określonych wartości ogólnospołecznych (...)”

Sąd uwzględnił jednocześnie fakt, iż wniosek do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie m.in. zgodności art. 6 ust 1 ustawy o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych innych ustaw z zasadą zaufania obywateli do państwa i prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji a także z art. 60 i art. 153 ust. 1 Konstytucji złożył w dniu 1 lutego 2016r. Rzecznik Praw Obywatelskich (pismo; k. 49-55 w aktach sprawy) oraz grupa posłów (pismo; k. 56-71 w aktach sprawy). Do dnia orzekania w niniejszej sprawie Trybunał Konstytucyjny nie orzekł jednak o niezgodności art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 30 grudnia 2015r. o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych innych ustaw z Konstytucją RP w związku z czym przepis ten stanowił powszechnie obowiązujący przepis prawa, na podstawie którego doszło do wygaśnięcia stosunku pracy powoda.

Tym samym brak było podstaw do uwzględnienia żądania pozwu.

Sąd uznał jednocześnie, iż brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku powoda o zawieszenie niniejszego postępowania z uwagi na skierowane do Trybunału Konstytucyjnego wnioski o stwierdzenie niezgodności z Konstytucją przepisów ustawy, na podstawie której doszło do wygaśnięcia stosunku pracy powoda. Sąd zważył w tym zakresie, iż przepis art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c. daje Sądowi uprawnienie nie zaś obowiązek zawieszenia postępowania w sytuacji, gdy rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku postępowania toczącego się przed Trybunałem Konstytucyjnym albo Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej czemu odpowiada zresztą regulacja wyrażona w treści art. 401¹ k.p.c. zgodnie z którą można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania, zawarte w punkcie II wyroku, Sąd oparł na treści przepisu art. 102 k.p.c. który w stanie faktycznym sprawy znajduje pełne uzasadnienie. Sąd zważył w tym zakresie, iż inicjując postępowanie sądowe powód dochodził roszczeń

z zakresu prawa pracy, które na tle stosunków roszczeniowych posiadają charakter specyficzny (por. orz. SN z dn. 5.12.1967 r. III PRN 78/67 OSNC 1968/11/185, orz. Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu III APz 135/92) pozostając w przekonaniu o zasadności swego żądania. Nie można przy tym uznać, w ocenie Sądu, iż powód, dążąc do wyjaśnienia swoich żywotnych interesów w postępowaniu sądowym, wytoczył powództwo niezasadnie czy też zbyt pochopnie skoro był przekonany o słuszności swojego powództwa. Pracownik nie tylko bowiem może ale i powinien żądać wyjaśnienia jego żywotnych interesów także

w postępowaniu sądowym choćby jego żądanie okazało się nieuzasadnione (por. postan. SN z dn. 27.04.1971 I Pz 17/71, OSNC 1971\12\22 wyrok SN z dn. 14.06.2005 r. V CK 719/04, Lex nr 152455). Nadto Sąd uwzględnił w tym zakresie sytuację majątkową powoda, który na skutek rozwiązania umowy o pracę utracił stałe źródło dochodów.